

TJEN FOLKET

medlemsblad for AKP(m-l)

Nr. 9 OKTOBER 1975

STØTT HITRA-BØNDENES KAMP !

Leder:

TIL ALLE LAG OG ARBEIDSGRUPPER I AKP(m-L): DANN STREIKESTØTTEKOMITEER NÅ!

Høsten 75 er allerede i ferd med å bli en heit høst for borgerskapet. Arbeidere, bønder, studenter, lærere o.a. tar opp kampen mot krisa og borgerskapets forsøk på å velve byrdene over på det arbeidende folket. Forbitrelsen og kampviljen i arbeiderklassen og det arbeidende folket er stor, og den er voksende. Forbitrelsen retter seg mot nedlegging av arbeidsplasser, prisstigning, Kleppepakke og mye annet.

Åssen stiller de borgerlige arbeiderpartiene seg til disse kampene? De gjør ingenting for å støtte og utvikle kampen, og der hvor det er mulig gjør de alt de kan for å knekke den. Suspensjoner av kampvillige arbeidere, hets bl.a. i siste Ny Tid mot Hitrabøndenes krav osv.

HVA BETYR DETTE FOR DET KOMMUNISTISKE PARTIET?

Det betyr at vi må kaste store krefter inn på å styrke og utvikle kampen. Muligheten til ytterligere å avsløre revisjonistene er store, noe som er helt nødvendig for å styrke oppslutningen om kommunistene, og for ei riktig linje. Mulighetene til å vinne stor framgang for kommunistene og for arbeiderklassen er stor. Arbeidere og andre som er i kamp merker seg godt hvem som støtter dem. Hvem de kan stole på og hvem de bare kan vente seg en kniv i ryggen fra. I kampen

lærer de mer om statens rolle, klassenes stilling, partienes virkelige innhold osv., enn de lærer gjennom flere år med »fredelig sameksistens».

FYLLER PARTIET DE BEHOVA SOM KAMPEN STILLER OSS OVERFOR?

Så lenge vi ikke kan vise til en svær og godt organisert streikestøttebevegelse over hele landet, med mange RV aktivister og andre uavhengige som vil slåss, kan ikke svaret bli ja på dette spørsmålet. Det er heller ikke sann endå at kommunistene stiller seg i spissen og agiterer for streik og aksjoner overalt hvor det er mulig. Det er heller ikke sann at Streikestøttekontoret blir nedrent av telefoner og rapporter om kamper eller mulige kamper. Det er heller ikke sann at kameratene gjør alt de kan for å oppmuntre folk de har kontakt med i bygdemiljøer til å slåss for streik og støtte til Hitrabøndene. Mao skreiv om bondebevegelsen i Hunan og partiets forhold til denne i 1927:

»Bondebevegelsen vil grave en grav for alle imperialister, krigsherrer, uærlige og korruperte embetsmenn, lokale tyranner og onde herrer, og den vil være en prøvestein for alle revolusjonære partier og alle revolusjonære kamerater. Bondebevegelsen vil enten godta dem eller forkaste dem. Der finnes tre alternativer. Skal vi stille oss i spissen for

bevegelsen og lede den? Eller skal vi komme subbene i kjølvanet på den og kritisere den med ville fakter? Eller skal vi gå imot den og sette i gang kamp mot den? Det står enhver kineser fritt å velge, men hendingene vil tvinge alle til å foreta et raskt valg.»

Kameratene rundt om i landet må kvitte seg med all reaksjonær baktunghet. Vi må analysere det nye i situasjonen og ta tiltak for raskest mulig å komme på høyde med massebevegelsen, gripe ledelsen og gi kampen riktig retning.

Det første og avgjørende skrittet nå er at det gror opp streikestøttekomiteer over hele landet. Borgerskapet med revisjonistene i spissen frykter dem som pesten. Dette fordi de veit at telefonsentralmontørene og andre arbeidere i kamp tilla støttekomiteene en stor del av æren for at de vant sine kamper.

Det å opprette streikestøttekomiteer er ikke i seg sjøl nok. Mao sier at hele aktiviteten vil utarte til et fruktesløst strev av en handfull personer, dersom det ikke er noe samband mellom den ledende gruppas aktivitet og massenes aktivitet. Samtidig peker han på at massenes aktivitet kan ikke utvikle seg den rette veien og komme opp på et høyere nivå hvis en ikke har ei sterk ledende gruppe.

Aleine har ikke partiet krefter til å takle de oppgavene som streikebevegelsen stiller denne høsten.

Vi trenger all den kampgløden, erfaringa og arbeidskrafta som de uorganiserte massene er i besittelse av. Streikestøttearbeidet er det beste tilbud vi har til uorganiserte progressive nå når valgkampen er over. Gjennom dette arbeidet trekker vi dem nærmere til partiet, og vi viser at det ikke bare er munnsvær når vi sier at det bare er massenes egen kamp som gir resultater.

Den første oppgaven som streikestøttekomiteene må løse er å sikre en brei manifestasjon bak Hamnerverkarbeiderne når saken deres kommer opp 7. oktober. Demonstrasjoner, møter, stands, støtte-resolusjoner, vedtak om streik hvis de får en klassesdom mot seg. Alle disse sakene trengs hvis saken skal kunne vinnes. Støtte til bondas rettferdige kamp er også helt nødvendig hvis kampen skal kunne vinnes. Gjør alt som er mulig for å støtte og utvikle småbondas kamp. Nytt alle muligheter til å styrke partiets røtter blant arbeiderklassens viktigste allierte i dagskampen og i kampen for den sosialistiske revolusjon.

GRIP LEDELSEN I ARBEIDERKLASSEN OG DET ARBEIDENDE FOLKETS KAMP.

DANN BREIE STREIKESTØTTEKOMITEER.

Red.

Vervekampanjen: ARBEIDERKLASSEN MÅ HA MAKTA I PARTIET! PARTIET MÅ TA INN NYE FRISKE KREFTER!

Av redaksjonen.

Denne artikkelen skal studeres av alle medlemmer foran partilagsmøtene om proletariseringkampanjen i oktober.

AKP(m-l) har satt igang sin første kampanje for å verve nye medlemmer til partiet. Kampanjen vil pågå i månedene framover med hovedtyngden fram til jul.

Våre mål for kampanjen er:

Å verve et stort antall arbeidere til partiet.

Å verve et stort antall nye medlemmer.

Hvordan er disse målsettingene og forstå og hvordan skal kampanjen drives? Det er de to spørsmålene som tas opp i denne artikkelen.

PROLETARISK KLASSESAMMENSETTING ER NØDVENDIG FOR AT PARTIET SKAL HOLDE SEG REVOLUSJONÆRT:

Partiet teller i dag mange arbeidere blant medlemmene, det har en proletarisk ideologi og ei proletarisk linje, og er rettet inn på arbeiderklassens kamp. Det viser at AKP(m-l) er arbeiderklassens parti.

Partiet har også mange intellektuelle og andre medlemmer fra småborgerskapet, og en god del studenter og skoleelever, der særskilt den overveiende delen av studentene nå går over i småborgerskapet. Det store flertallet av disse kameratene har tatt arbeiderklassens standpunkt og gjør verdifullt arbeid for partiet. Det forhindrer ikke at småborgerlige elementer vakler når det blåser hardt. I tider med hard klassekamp vil disse elementene være tilbøyelig til å vingle hit og dit, gi etter for hardt press på partiet, og mange vil desertere.

Er dette å ta for hardt i? Marxismens klassikere har gang på gang advart mot denne egenskapen hos småborgerskapet. Historia har vist dette gang på gang. Partiet kan heller ikke lukke øynene for disse forholdene.

Dersom partiet lukket øynene for dette, vil det måtte bære et tungt ansvar seinere for at småborgerskapet kommer i flertall i partiet, og for at partiet slutter å være arbeiderklassens parti.

Derfor må partiet vie stor oppmerksomhet til klassesammensettinga av partiet og partiorganene og arbeide målbevisst for å proletarisere partiets medlemssammensetting. Proletarisk sammensetting er nødvendig for at arbeiderklassen skal ha makta i partiet.

Har vi alltid lagt nok vekt på dette? Ved stiftelsen av partiet var klassesammensettinga av partiet åpenbart for dårlig. Dette var godt kjent for oss. Likevel ble det ikke stilt som noe problem, og som en oppgave for partiet å rette på fra starten. Beretninga til stiftelseslandsmøtet snakker om at AKP(m-l) er et arbeiderparti *uten* å overhode nevne partiets klassesammensetting. Istedet snakker beretninga om å bygge opp et «parti for vanlig folk», *sidestiller* arbeiderklassen med f.eks. «en enslig to-barnsmor», fremmer den skadelige ideen om at *studenter* er bedre egna til å forstå marxismen-leninismens klassikere enn arbeiderne, og en rekke andre feilaktige ideer.

En grundig kritikk av beretningas linje for «et parti for vanlig folk» vil vise at den er ei linje for nettopp å fylle partiet med – for å bruke beretningas egne ord – «diskusjonsvante studenter og intellektuelle»!

Uansett den gode viljen til dem som utformet denne linja, og de som sluttet opp om den, var den et farlig angrep på partiet. Det den viser, er at arbeiderklassens ledende rolle og nødvendigheten av at arbeiderklassen har makta i partiet ikke var forstått godt nok. Vi har her vært ramma av en djup ideologisk forvirring. Derfor må disse spørsmålene også angripes ideologisk.

»AV ALLE KLASSER SOM I DAG STÅR MOT BORGERSKAPET ER BARE PROLETARIATET EN VIRKELIG REVOLUSJONÆR KLASSE»

Disse berømte ordene fra Det Kommunistiske Manifest uttrykker Marx' og Engels' brudd med sin tids småborgerlige sosialisme og marxismens syn på arbeiderklassens ledende rolle i revolusjonen. Seinere har dette vært et sentralt angreppspunkt mot marxismen.

De russiske marxistene forsvarte hardnakket arbeiderklassens ledende rolle mot *narodnikene* mens den russiske arbeiderklassen utgjorde et ubetydelig mindretall av befolkninga. Seinere sloss Lenin mot økonomistene rundt århundreskiftet og seinere mot mensjevikene om nettopp det samme spørsmålet – vilken klasse skal lede kampen mot tsarismen? Seinere hudflettet han Kautsky, da denne løp fra prinsippet om proletariats diktatur. Lenin pekte igjen og igjen på hvordan lære om klassekampen er akseptabel for borgerskapet, og sa at bere den er marxist som utvider erkjennelsen av klassekampen til også å anerkjenne proletariats diktatur. Lenin sa at å forkaste arbeiderklassens ledende rolle er det mest vulgære uttrykket for reformismen.¹

I dag markedsfører borgerskapet en figur som Herbert Marcuse, som har en viss oppslutning blant radikale studenter og intellektuelle. Her gjøres det et hovedpunkt av at kapitalismen er blitt «avproletarisert», fordi arbeiderne er blitt medeiere og medbestyrere av bedriftene, og derfor ikke lenger står mot borgerskapet. Derfor, hevder Marcuse, er ledelsen av revolusjonen gått over til andre grupper, som de rakkikale intellektuelle, studentene, filleproletariatet, og andre grupper som ennå ikke er «spist opp» av borgerskapet. Uten tvil en svært behagelig teori for borgerskapet!²

Den moderne revisjonismen snakker om

arbeiderklassen, men i virkeligheten har de all oppmerksomhet vendt mot å utvikle den statsmonopolistiske kapitalismen. Men framveksten av statsmonopolistisk kapitalisme er en lovmessighet under imperialismen. Sann sett mener den moderne revisjonismens representanter at utviklinga av produktivkreftene *automatisk* fører til sosialisme. Dette forklarer hvorfor «våre» revisjonister subber i kjølvannet på DNA, som er den statsmonopolistiske kapitalismens parti i Norge. Derfor kan kampen for sosialismen også ledes av ikke-proletariske klasser, som småborgerskapet, de progressive intellektuelle og også av det nasjonale borgerskapet. Dette forklarer hvordan de moderne revisjonistene i dag ser land som Portugal og India, der arbeiderklassen er underlagt åpent borgerlig diktatur, langt på vei inn i sosialismen.

For å dekke over at de har forlatt marxismen subber de moderne revisjonistene ut skillelinjene mellom arbeiderklassen og andre klasser, og regner f.eks. så og si hele statsbyråkratiet til arbeiderklassen. Sann kan de også trylle vekk hele det nye borgerskapet i Sovjetunionen.

Arbeiderklassens ledende rolle har vært og er et grunnleggende stridsspørsmål mellom marxismen og opportunisten og revisjonismen. Hvorfor er arbeiderklassen den ledende klassen i revolusjonen? Marxismen har forsynt denne lovmessigheten med vitenskapelige argumenter:

- Arbeiderklassen står i den mest utvikla formen for produksjon, storindustrien.

- Arbeiderklassen er fri for enhver form for eierforhold over produksjonsmidlene, den har bare sine lenker å miste.

- Arbeiderklassen er konsentrert på store arbeidsplasser, der den lett kan organisere seg.

- Arbeiderklassen har streikekampens våpen mot borgerskapet, den kan når som helst stoppe hjulene i kapitalismen.

- Arbeiderklassen har rike tradisjoner i kamp og organisering.

- Arbeiderklassen er den politisk mest framskredne klassen. Den er den eneste klassen som har en vitenskapelig teori – marxismen-leninismen.

Uansett vilke endringer som er skjedd i de kapitalistiske samfunnene, har ikke det ført til noen reduksjon av arbeiderklassens rolle, men heller en øking av arbeiderklassens betydning.

Det såkalte «velferdssamfunnet» eller «forbrukersamfunnet» er ikke laget for å forbedre arbeidernes leveforhold, men for å intensivere utbyttinga og øke monopolenes profitter. Utviklinga av produksjonens samfunnsmessige karakter gjør også arbeiderklassen stadig mektigere. Kapitalismen blir stadig mer ømfintlig overfor streik. Streikekampen får raskere enn før ringvirkninger for store deler av økonomien og rammer dermed store deler av borgerskapet. Derfor får en streik raskere landsomfattende betydning og en skarp politisk karakter. Kapitalismen blir langt i fra avproletarisert, den blir proletarisert. Stadig nye lag av småborgerskapet havner i arbeiderklassen. Arbeiderklassen øker i omfang og betydning.

INDUSTRIARBEIDERKLASSENS ROLLE

Lenin sa at proletariatets diktatur først og fremst er diktaturet *til arbeiderne i storindustrien*, at storindustriens arbeidere *bevisst griper makta aleine og for seg*. Bolsjevikpartiet bygde også i all hovedsak på storindustriproletariatet. Dette viste seg i partiets klassesammensetting og i innrettinga på vervekampanjene til partiet.

Da Mao Tsetung analyserte klassene i det kinesiske samfunnet, sa han at selv om kinas *industriarbeiderklasse* ikke var så tallrik, så representerte den de nye produktivkreftene. Den var den mest progressive klassen og den ledende krafta i den revolusjonære bevegelsen. De øvrige delene av proletariatet tilla Mao en underordna rolle.³

Under proletariatets diktatur i Albania, legges hovedvekt på medlemsvervinga til partiet på å ta opp arbeidere fra gruve- og anleggsindustrien, metallurgisk og kjemisk industri, dvs. fra den nye storindustrien.⁴

Disse eksemplene viser vilken betydning marxismen-leninismen tillegger arbeiderklassens ledende rolle og industriarbeiderklassens rolle som fortroppen i arbeiderklassen.

Det kan ikke nektes for at partiet ikke har tillagt disse spørsmålene nok betydning.

DE INTELLEKTUELLES ROLLE

Mange kamerater vil nok erklære enighet om disse konklusjonene. Men er det ikke også sånn at de revolusjonære intellektuelle og andre revolusjonære elementer i småborgerskapet i byene, studenter osv. også spiller en mer og mer viktig revolusjonær rolle? Viser ikke den store oppslutninga av slike folk dette? Dette er helt riktig. Men samtidig må det sies at det er helt feilaktig å sidestille disse gruppene med arbeiderklassen.

La oss se på hva marxismen-leninismen sier om de intellektuelle.

Lenin sa at de intellektuelle skiller seg ut som et særskilt lag i det kapitalistiske samfunnet ved sin *individualisme og mangel på organisasjon og disiplin*. Dette skiller dem fra arbeiderklassen, og er årsaken til at de vakler. Disse egenskapene hos de intellektu-

elle henger sammen med deres livsforhold, at de arbeider aleine eller i små grupper osv. Samtidig prøver borgerskapet på alle måter å korrumpere de intellektuelle og knytte dem til seg. Derfor sa Lenin at de aldri kan opptre som noen *uavhengig* sosial og politisk kraft. Deres rolle avhenger av deres klassebakgrunn, sosiale og økonomiske stilling, og av vilken klasse de ulike organisasjonene deres allierer seg med.

Dersom de intellektuelle skal spille en revolusjonær rolle, må de underordne seg arbeiderklassen. Lenin sa også at *bare arbeiderklassen er istand til å lede alle arbeidende og utbytta masser*. Uansett hvor dårlig stilte de er, kan de ikke føre noen sjølstendig kamp mot borgerskapet. Dette gjelder også under sosialismen, proletariatets

diktatur. Lenin sier at proletariatets diktatur har to oppgaver, å undertrykke borgerskapet og å *lede* bønder, småborgerskapet og halvproletariatet.

Kamerater som sidestiller intellektuelle og andre småborgerlige grupper med arbeiderklassen tar derfor grovt feil. Grunnlaget for denne forvirringa springer også ut nettopp fra disse gruppene. De blir sterkt påvirket av borgerlig ideologi. Samtidig ønsker de å stå fram som uavhengige og er svært aktive. De føler ikke noe behov for å underordne seg arbeiderklassen. Kamerater med denne bakgrunnen må derfor arbeide særskilt for å tilegne seg arbeiderklassens standpunkt.

ARBEIDERKLASSEN MÅ HA MAKTA I PARTIET!

Bak utforminga av »parti for vanlig folk»-linja lå et subjektivt ønske hos en del kamerater om å gjøre det lettere for arbeidere å gå inn i partiet. I denne

forbindelsen ble det snakket om å løse opp på møte- og arbeidsplikten, kravene til studier, om å senke nivået i partiet osv. Som tiltak som var nødvendige for å kunne ta inn arbeidere.

Det finnes en historisk parallell til denne linja. Mensjevikene snakket på Lenins tid om hvor bra ville det ikke være om en hvilken som helst streikende arbeider kunne kalle seg partimedlem! Dette brukte de som argument mot at det skulle være plikt til deltakelse i grunnorganisasjon, dvs. møte- og arbeidsplikt i partiet. Lenin polemiserte skarpt mot dette og sa at mensjevikenes forslag hovedsaklig og nesten bare ville gagne de intellektuelle, som skyr proletarisk disiplin og organisering, og derfor ikke ønsker å slutte seg til noen organisasjon.⁵ Stalin bemerket også om denne episoden at det mensjevikene ønsket med å snakke om «enhver streikende arbeider», var å fylle opp partiet med studenter og professorer.

Linja med «parti for vanlig folk» snakket også mye om å ta inn arbeidere i partiet. I virkeligheten har den knapt ført til at noen arbeider er blitt verva til partiet som resultat av at linja ble satt ut i livet. Dersom den hadde blitt satt ut i livet fullt ut, ville den ført til at partiet ble fylt opp av uorganiserte intellektuelle og småborgerlige elementer.

Lå det ikke et ønske bak utforminga av denne linja om at arbeiderklassen skulle ha makta i partiet? Langt ifra! Tvert om ble det snakket mye om at det var nødvendig å utdanne et spesielt skikt av dyktige propagandister og organisatorer for å holde dette «partiet for vanlig folk» sammen, dvs. for å holde de nyverva arbeiderne i ørene! Det var ikke her snakk om at arbeiderklassen måtte ha makta i partiet, men om å utvikle et sterkt lederskikt, og når det gjaldt arbeiderne skulle de helst utgjøre fotfolket!

Arbeiderklassen må ha makta i partiet og i partiorganene. Ideen om at klassesammenstillinga av partiet ikke spiller noen rolle for partilinja, er nøyaktig den samme som ideen om at ikke-proletariske klasser kan lede revolusjonen.

Derfor er det nødvendig å ta et oppgjør med linja med «parti for vanlig folk», gjennomføre de leninistiske organisasjonsprinsippene, og organisere og lede partiets klassesammensetning ut fra ei klar målsetting om å proletarisere partiet. Derfor ligger hovedvekta i vervekampanjen på å verve mange arbeidere til partiet.

PARTIET MÅ TA INN NYE FRISKE KREFTER

Klassekampen har tiltatt kraftig de siste måndtene og vil fortsette å øke i styrke. Nye grupper har begynt å røre på seg. De små og mellomstore bondas skattestreik er et forvarsel om et kommende mektig kampfellesskap rundt arbeiderklassen. Situasjonen krever av partiet at vi fordobler innsatsen. Partiets evne til å stå i spissen for kamp vil bli satt på prøve. Det vil trenge et omfattende støttearbeid til streikekampen. Enten må vi ta inn en rekke nye og friske krefter i partiet, eller så brenner partiet ryggen eller blir akterutseilt av utviklinga. Derfor er det ei målsetting for vervekampanjen å ta inn mange nye krefter i partiet.

HVEM SKAL VI VERVE?

Hovedvekta skal legges på å verve arbeidere, lavere funksjonærer, husmødre og andre som tilhører arbeiderklassen. Der nest ønsker vi å verve småbrukere og fiskere. Vi ønsker også å verve fra de laveste lagene av

småborgerskapet i byene, som lærere, sosialarbeidere, sjukepleiere osv., men ikke slik at et *flertall* av de nye medlemmene kommer fra slike lag.

Vervekampanjen omfatter *ikke* det øvrige småborgerskapet, som akademikere, sjøl- stendig næringsdrivende eller andre i høyere lag av småborgerskapet, og heller ikke studenter og skoleungdom (her er det snakk om unntak for yrkesskoleelever og land- bruksskoleelever).

Ved verving utafor arbeiderklassen, f.eks. ved opptak av lærere eller sosialarbeidere, må vi se særskilt etter på hvilket grunnlag de ønsker å slutte seg til partiet og om de er *kommunister*, eller om de er progressive mennesker som trekkes til partiets *lærer-* politikk osv. Kravene til opptak av folk som ikke tilhører arbeiderklassen må skjerpes i forhold til nå. Vi mener ellers også at arbeidere som slutter seg til partiet skal være kommunister.

Er det nå forbudt å ta opp f.eks. en lege i partiet? Hva med folk som ønsker parti- medlemskap som ikke omfattes av kampan- jen? Dersom slike folk søker medlemskap må søknaden vurderes konkret ut fra hva som er sagt overfor. Men det er fortsatt ikke en sak for kampanjen å oppsøke disse sympatisørene og tilby dem partimedlem- skap.

HVORDAN SKAL KAMPANJEN FØRES?

Alle grunnorganisasjoner må, ut fra disse retningslinjene, legge sine egne planer for kampanjen, sette seg målsetninger for hvor mange nye medlemmer som skal tas opp og hvem som skal tilbys medlemskap. Deretter må disse sympatisørene tilbys medlemskap, og en må avtale hvem som gjør dette, når og

hvordan! Til hjelp i dette arbeidet er det laget en *brosjyre* som retter seg til partiets sympatisører med oppfordring om å bli medlem av AKP(m-l). Den går ut i partiet i oktober, og skal spres til dem en ønsker å tilby medlemskap. Klassekampen vil også bringe artikler i samband med verve- kampanjen.

Derneft er det ei oppgave å organisere *grunnsirkler* av folk som ønsker å gjøre seg bedre kjent med partiets linje for å ta standpunkt til medlemskap, og også for nye medlemmer. Til å lede slike sirkler må en sette en særskilt dyktig kamerat. Partiets grunnsirkel er under revisjon og vil være å få i den nye utgaven i oktober.

NOTER

1 Narodnikene (folkevennene) hevdet at den russiske revolusjonen måtte bygge på bønda. Økonomistene hevdet at arbeiderklassen bare skulle føre økonomisk kamp, mens den politiske kampen skulle føres av det liberale borgerskapet. Mensjevikene hevdet også at det ikke var nødvendig med et proletarisk parti. I polemikken mot mensjevikene i »Hva må gjøres?» viste Lenin hvordan den spontane økonomiske kampen spontant fører til at arbeiderklassen føres inn under borgerlig ideologisk innflytelse og under- ordnes borgerskapet. Se også »Staten og revolusjonen» og »Den proletariske revolusjonen og renegaten Kautsky».

2 Særskilt er denne teorien snekret ihop i boka »Det endimensjonale mennesket» (Pax).

3 Mao: Analyse av klassene i det kinesiske samfunnet.

4 Se Hoxhas beretning til APAs 6. kongress, kapittel V. (Se også kapittel VI.)

5 Se Lenin: Ett skritt fram og to skritt tilbake, punkt 1. Stalin nevner også denne polemikken i partihistoria.

SELG KK PÅ ARBEIDSPLASSENE!

I august-TF ble det understreket at KK-kampanjene i høst må rettes spesielt inn på arbeidsplassene. Jeg mener at denne innrettinga er spesielt viktig nå. DNA og SV er livredde for den økte oppslutninga til de revolusjonære på arbeidsplassene og har satt igang en storstilt kampanje med hets og suspensjoner i verste Haakon Lie-stil. I 50-åra ble mange bra kommunister knekt av hetsen og gikk i passivitet eller hoppet over til sosialdemokratiet. Dette skal ikke skje med oss! Vi har sett hvordan det gikk med dem som lot seg skremme. I stedet må vi møte hetsen med en *motoffensiv*. Den reaksjonære kampanja er ikke et uttrykk for styrke — tvert imot viser den svakhetene til reaksjonen.

— Valgresultatet ved kommunevalget er gunstig for å fremme en revolusjonær politikk. Mange arbeidere er lut lei av de gamle og råtne partiene, og lot være å stemme. Mange er på leiting etter et skikkelig alternativ.

— Motsigelsene blant de moderne revisjonistene ser ut til å skjerpes kraftig etter valgnederlaget.

— Et nytt tariffoppgjør står for døra, og NAF og LO-pamper er livredde for å miste kontrollen over arbeidermassene. Med andre ord: Situasjonen er svært gunstig for å spre KK i store opplag på arbeidsplassene.

De første tallene fra abonnementsvervinga viser at kampanja har fått en brukbar start. Men hva er hindringa for at abonnementsverving og løssalg skal få virkelig fart på seg? Jeg tror det først og fremst dreier seg om innstillinga hos kameratene på arbeidsplassene. Erfaringer viser at der en har skikkelige diskusjoner på avisas betydning, stiller målsettinger for hvor mange hver enkelt skal selge, og hvor mange nye

abonnenter han/hun skal verve innfor en bestemt tidsfrist, og hvor resultatene blir skikkelig oppsummert, og feil og svakheter blir grundig kritisert — der selger de mange aviser og verver mange abonnenter. Men der hvor en bare sluntrer unna med kampanja, finner en lett mange unnskyldninger for hvorfor salget går så dårlig. Jeg vil anbefale alle å lese om Pravdas betydning i SUKP(b)s historie, og om betydninga til en kommunistisk avis i »Hva må gjøres?» av Lenin. Dette studiematerialet (og annet) bør brukes i diskusjonene om KK-kampanjene.

For å sikre gjennomføringa av kampanjene trengs det KK-ansvarlige i laga. De må sikre at det blir diskusjoner om avisa, at det blir vervet abonnenter og at det blir et stabilt løssalg. Men de bør også ha andre oppgaver. Særlig industrilaga må ha et ansvar for at avisa blir et bedre redskap for arbeidsfolk. Det er eksempler på at kamerater på arbeidsplassene ikke har gitt beskjed til KK om aksjoner som har vært på plassen! Er det sånn at folk tror at KK bare skal lages av en gjeng med spesialister i KK-redaksjonen? Dette er i så fall ei svært uansvarlig holdning overfor avisa. Og når sendte laget deres inn ros, kritikk eller gode forslag til avisa sist? Jeg mener det må være KK-ansvarligs oppgave i laga også å sørge for disse oppgavene.

Til slutt: For å sikre KK-salg og abonnementsverving på arbeidsplasser hvor vi ikke har folk sjøl som kan selge, bør boliglaga sikre salg utafor bedriftsporten eller finne andre former for salg. På de stedene hvor dette har kommet igang har det gitt bra resultater. Men la ikke dette bare bli noe som en gjør i kampanje-tida — sørg for å sikre et *fast* salg på bedriftene.

Ansvarlig for KK-kampanjene.

FRAM FOR ROTASJONSTRYKKERI I 1977!

Valkampinnsamlinga ga eit overskot på over 850 000 kr til rotasjonstrykkeri. Det var ei innsamling som overgikk alle spådomar. Ein del av lærdomane vi kan trekke no er at det er heilt riktig å organisere innsamlinga stramt, ha etappevise målsettingar, faste månadsbidrag og gå breitt ut til folk og knytte innsamlinga til den politiske kampen og mobilisere gjennom den.

Sumarleirane ga det store rusjet i innsamlinga og vart ein voldsom inspirasjon for å mobilisera medlemane og dei nære venane som var på leirane til å reise kampen mot den moderne revisjonismen og skjerpe arbeidarklassen og folket si forståing av krigsfaren.

På stadig fleire område skjerpar klassekampen seg, streikekampar blussar opp, den økonomiske krisa fører til permitteringar og nedlegging av arbeidsplassar, reaksjonen saman med sosialdemokratiet og moderne revisjonismen har starta ein offensiv mot kommunistar og progressive på arbeidsplassane med oppseiingar og suspensjonar. Alt dette er saker som vi må kome ut med propaganda på.

Om det kommunistiske partiet har høve til å reise kampen og kome ut med propaganda kan verta spørsmålet om siger eller tap for arbeidarklassen. Om vi kan utvikle

Klassekampen frå ein gong i veka til to gonger og vidare til dagsavis er eit avgjerande spørsmål. Det vert absolutt naudsynt i denne utviklinga av Klassekampen å gjera ho til ei kampavis på alle områda kor borgerskapet saman med sosialdemokratiet og moderne revisjonismen rettar angrepa i dag. Når angrepa kjem på område etter område må vi og stille spørsmålet om kor lenge borgarskapet vil trykke Klassekampen på sine trykkeriar. Konklusjonen vert at vi snøgt må skaffe oss eit trykkeri kor vi sjølv er herre i eiga hus.

Alt i dag er det problem med at redaksjonen og trykkeriet ligg mange mil frå kvarandre, situasjonen vil verta vonlaus når avisa skal ut fleire gonger i veka. Klassekampen kan ikkje verta den kampavisa ho må, om ikkje redaksjon og trykkeri ligg så nær kvarandre at redaksjonen kan springe over på setteri og endre satsen når ting skjer raskt.

Kva slags utstyr må vi ha?

Vi har nemnt at lokale må vera nær redaksjonen, og det trengst mykje nytt utstyr til sjølv produksjonen: Eit setteri kor det går raskt å lage satsen og kor det er lett vint å rette opp feil, særleg er det siste naudsynt for boksats. Det må meir moderne utstyr til å lage plater til pressa. Tida frå

manus er ferdig til rotasjonspressa kan starte opp må vera så stutt som råd, og til det må vi investera i mykje kostbart utstyr. Rotasjonspressa er det som kostar mest, men vi ser at det er mykje meir som skal til for å få eit fullt utstyrt roatasjonstrykkeri.

Vert vi sjølvberga med eiga rotasjonstrykkeri?

Ei motseiing som kjem til å dukke opp, er at rotasjonstrykkeriet vert grunngeven med at vi må ha eit eiga trykkeri for å lage propagandaen vår sjølv, verta sjølvberga.

Dette står i motstrid til at vi hevdar at borgarskapet vil ty til open fascisme når dei ikkje lenger klarer å halde arbeidarklassen nede med parlamentarismen, og da har dei heilt rett dei som påstår at det er illusjonsmakeri å tru at vi får ha vårt eiga trykkeri i fred. Likeeins å drive eit fullt utstyrt rotasjonstrykkeri illegalt.

Vi må ha det heilt klårt at det vil verta ei avgrensa tid vi kan operere fritt med ei legal presse. Dette må vi alt i dag taka til å førebu, men same kor mykje fascisme vi kan vente om 5 eller 30 år så treng vi eit rotasjonstrykkeri i dag for at arbeidarklassen kan stå sterkt når det vert hardare. Den prisen det kostar oss å skaffe eit trykkeri må vi betale sjølv om vi veit vi vil miste det ein gong, men da har det alt tent folket sin kamp, og vi må stå klår til å slåss under andre tilhøve.

Korleis skal vi samle inn penga?

Det står att å samle inn 1 million kroner for å finansiere heile trykkeriet, dette må skje frå no og ut 1976 dersom vi skal ha eit fullt utstyrt trykkeri i løpet av 1977.

Korleis gjer vi det? Vi tek med oss dei gode røynsleane frå innsamlinga no, deler perioden inn i etapper. Denne hausten samlar vi inn kr 150 000. Frå nyttår til 1. mai kr 250 000 og i løpet av sumaren og hausten 76 samlar vi inn kr 600 000.

Ved sida av mykje anna økonomiarbeid i perioden (kontingent, streikestøtte o.a.) som må gjerast, vert det naudsynt å planleggje vår eiga økonomi godt, grava djupt i lommene og setja faste månadsbidrag, drive innsamlingar blant vener og ikkje minst blant arbeidskameratar, på lagsmøter, studiesirkklar osv. Gå breitt ut i massane med innsamlinga, KK-abonnentar- og kjøparar og mange nye må kontaktast og trekkjast med i innsamlinga.

Kor skal penga sendast?

Send penga til:
Kampfondet for Rotasjonstrykkeri
Postboks 211 Sentrum, Oslo 1
Postgirokonto 2 11 28 86

Ikkje set riktig namn som avsendar, det einaste vi treng er kor det er sendt frå. Når vi ikkje treng namna, er det ingen grunn til at SIPO skal få dei.

Sentralkomiteen sitt
økonomiutval

Om kontingenten:

STYRK DEN ØKONOMISKE FRAMGANGEN, ELLERS VIL DEN GÅ TILBAKE, ØK KONINGENTEN

Det er nå samla inn over 1 million kr. i RV/rotasjonskampanja. Dette er en seier for den revolusjonære bevegelsen. Det viser at nivået i det økonomiske arbeidet har økt kraftig. Vi ser at folk har penger og er villige til å gi dem når den politiske betydninga er klar. Om vi undersøker hvor folk har henta penga, er det stort sett ikke bankbøker, tippegevinster o.l., men er tatt fra lønningspåsan. Det betyr at folk har mulighet til å gi store faste beløp til partiet.

Kontingentens betydning

Kontingenten er livsnerva i den daglige drifta av partiet. Alt arbeid partiet gjør, det være seg propaganda, kontordrift, reiser, konferanser, administrasjon m.m. koster penger. Uten en fast kontingentinngang ville det være umulig å sikre en kontinuerlig drift. Det ville også være umulig å planlegge for lengre perioder av gangen. Med den raske utviklinga av klassekampen vi er oppe i nå, vil partiet måtte ta på seg stadig større oppgaver. Vi må ekspandere.

Økt kontingent er ei forutsetning for ekspansjon i partiets daglige drift.

Sammenhengen politisk arbeid og god økonomi

Partiet driver i dag med store oppgaver på forskjellige felter *samtidig*. Hvert felt krever penger til administrasjon, propaganda reising, til å knytte sammen opplysninger, være et senter som kan rette inn knytteneven hvor det gir størst resultater, hvor fienden er mest sårbar. Er det for lite penger må noen av disse feltene bli drevet som »venstrehandsarbeid», og det vil hindre

partiet i å utvikle kampen på nye felter. I dag lider flere felt under mangel på penger. Et felt som merker dette hardt er faglig arbeidet. Et annet er studiearbeidet osv. osv. . . . Vi kan ikke drive med reising, konferanser ofte nok eller raskt nok til å slå effektivt, og konsolidere kamp på et visst nivå, osv. I enkelte situasjoner kreves det rask og intens innsats av alle medlemmene/ledelsen på en sak, da er det gjerne også nødvendig å bruke en del penger. I dag må de skaffes ved omdisponeringer, innsparinger på andre felter, og det tar tid og krefter. Vi trenger også å ha en del penger klar til sånne situasjoner.

Sånn kunne jeg fortsett på en rekke områder, men for å si det kort: Hver hundrelapp medlemmene kan øke med i kontingent pr. måned øker samtidig styrken til ml-slegga når den slår til mot krise, revisjonisme, sosialimperialisme . . .

Kan vi heve kontingenten?

De fleste kameratene i partiet gir mye penger til partiet i form av kontingent. Dette er bra. For mange er kontingenten allerede en økonomisk belastning som merkes. Men den situasjonen i klassekampen vi er oppe i i dag krever at partiet ekspanderer på en lang rekke felter. Derfor er ikke spørsmålet om vi kan øke kontingenten. Saken er at vi må.

Dessuten er det sånn at vi i partiet har noen folk som har ei høy inntekt (100–150 tusen). Disse partimedlemmene bør gi en mye større del av sin inntekt til partiet i kontingent enn de gjør i dag. Det er ingen grunn til at noen partimedlemmer

skal ha en svært mye høyere levestandard enn partimedlemmene i sin alminnelighet.

Derfor *måalle* partimedlemmer ta opp med seg sjøl og i avdelinga hvor mye de kan gå opp i kontingent.

Utvid kampanjene i bredden

At vi skal øke kontingenten betyr ikke å la økonomikampanjene hvile. Like viktig som å si at medlemmene skal gi mye er å følge prinsippet om å stole på massene. Like fåfengt og reaksjonært som å si at medlemmene er helter og at massene skal være passive og se opp til oss i praktisk politisk arbeid, like reaksjonært er det å si at medlemmene skal gi alt de har mens vi ikke kan be massene om noe. Metoden for å få støtten er å la dem gi til økonomi-

kampanjene. Vi tok et bra skritt framover i å knytte massene rundt partiet til *faste* bidrag gjennom RV-kampanja. Dette må konsolideres! Dessuten må vi ta alvorlig på å be om penger blant større deler av massene. Like naturlig som å jobbe for at masser må ta riktige standpunkt i viktige fagforeningsspørsmål er det å jobbe for at de støtter økonomikampanjene. Like naturlig som å ta en bunke KK og selge på et møte må det bli å ta med bøssa samtidig.

Det er nødvendig å grave djupere i lommeboka hver mnd. gjennom økt kontingent for alle medlemmene, det er nødvendig å sikre økt massestøtte økonomisk (for ikke å skille partiet fra massene) dette nødvendiggjør økt innsats i å få fler masser til å gi og få dem til å gi mer.

Petter.

ERFARING FRA KK-SALG PÅ EN INDUSTRIARBEIDSPASS

DEBATT

Vi har solgt Klassekampen en 4 års tid på denne bedriften. Gjennom dette salget har vi trukket til oss en kjerne av folk som stadig øker, f.esk. var antallet som stemte RV herfra over fordobla siden forrige valg.

Vi har en del praktiske vansker i KK-salget, vi har ikke lov av klubbledelsen til å selge i kantina. Vi har akkord og kan derfor ikke være for lenge borte fra plassen vår. Og vi kommunister blir spesielt overvåka fra bedriftsledelsen og klubbledelsen når vi går inn på andre avdelinger.

De praktiske vanskene har av og til tatt noe av motet fra oss, men når vi har tatt opp dette på et møte så har vi hatt brei enhet på hvor viktig KK er. Det er jo en hel bok med fin propaganda hver uke. Vi har jo ikke muligheter til å få gitt folk så mye uten at vi selger dem KK. Jeg vil bare minne om hva Stalin sa: »Pravda av år 1912 la grunnlaget for bolsjevismens seier i 1917».

Vi har kommet til at mangel på dristighet har vært hovedmotsigelsen i vårt KK-salg. Vi har vanskeligheter med å gå på folk vi ikke har solgt til før. Og får vi en unnskyldning som »har ikke penger», »har ikke tid til å lese den», »skal kjøpe den i neste uke», osv., så gir vi oss for lett. Men når vi har innsett viktigheten av salget, har vi kastet oss ut i det og tatt skikkelige politiske diskusjoner med folk. Sjølsagt har vi fått solgt flere når vi har gått fram på denne måten. Men problemet er der — vi har tendenser til å forfalle til en slapp stil igjen, så diskusjonen på viktigheten av å spre KK må tas om igjen.

Konklusjonen er at det ikke er Klassekampen det er noe særlig i vegen med, for en stor del av industriproletariatet vil ha avisa bare vi selger den til dem. Mangel på dristighet fra oss er den viktigste hindringen.

Ola, jern og met.

STUDER KLASSIKERA I KVINNESPØRSMÅLET!

DEBATT

Vi kaller oss marxist-leninister. Betyr det at vi grundig studerer hva klassikera har oppsummert for oss? Hvordan kan vi kalle oss marxist-leninister når vi knapt kjenner til hva Marx og Lenin sa?

Vi kaller oss kommunister. Betyr det at vi stadig holder målsettinga med arbeidet vårt lengst framme i skoltten? Hvordan kan vi kalle oss kommunister når vi i arbeidet i kvinnebevegelsen knapt åpner munnen for å propagandere veien å gå?

Praksis blir blind og famlende og ender på villspor når den ikke har en teoretisk rettesnor. For oss er denne rettesnora den vitenskapelige sosialismen. Kamerater: STUDER!

I Klassekampen i oktober kommer det fra 8/10 en serie på fire klassikerutdrag i studiespalta »Hva må gjøres». Her er et forslag til studieopplegg på det:

8/10: — drøft påstanden om at kvinneundertrykkinga er knytta til den private eiendomsretten. Hvem er utfra det kvinnes fiender? SVera sier at arbeidsdelinga er rota til alt vondt. Hva blir resultatet av det?

— drøft påstanden om at kvinnefrigjøring er avhengig av to ting: avskaffelse av privateiendommen og deltaking i samfunnsmessig produksjon. Hva betyr det for kampen i dag? Er kvinnene frigjort i Sovjet?

15/10: — kvinnene må mobiliseres for revolusjonen om den skal lykkes. Er revolusjonen en særegen kvinneoppgave? Jeg mener ja.

— proletariatet er den ledende klassen i kampen for revolusjonen. Hva betyr det i kvinnekampen?

22/10: — drøft påstanden om at kvinnes kamp er en del av nasjonen og folkets kamp. At kvinnene i Kambodsja måtte hive ut supermaktene for å frigjøre seg er vel alle enige om. Gjelder dette også for Norge? Er kampen mot monopolkapitalismen og imperialismen særegen kvinnekamp, også i Norge?

29/10: — Hvem skal være med i kvinnes frigjøringsbevegelse — bare arbeiderkvinnene eller andre klasser også? Hvem er den ledende krafta — hvem er fiende blant kvinnene?

— hvorfor trengs særegen kvinneorganisering? Hva er kommunistenes oppgaver innafor den særegen kvinneorganisasjonen?

Så langt disse magre studiene. Det finnes et hav å øse av. For å skjønne kvinneundertrykkinga må vi vite hvordan den oppsto og hva som er grunnlaget for den i den nåværende epoken. Nettopp for å skjønne kvinneundertrykkinga må vi ha kunnskap om politisk økonomi, om veien til sosialismen, om taktikk og strategi. Jeg foreslår å starte med Engels om Privateiendommen, familien og Statens opprinnelse, fortsette med Lenin med Ny Dag samlinga om kvinnespørsmålet, og så lese den engelske samlinga albanerne har utgitt om problemer i forbindelse med den fullstendige frigjøringa av kvinnene. Lykke til!

Prillarguri

INNHALDSFORTEGNELSE:

Leder:

Til alle lag og arbeidsgrupper i AKP(m-l):

Dann streikestøttekomiteer nå s. 2

Vervekampanjen:

Arbeiderklassen må ha makta i partiet!

Partiet må ta inn nye friske krefter! s. 4

Selg KK på arbeidsplassene! s. 10

Fram for rotasjonstrykkeri i 1977 s. 11

Om kontingenten:

Styrk den økonomiske framgangen,

ellers vil den gå tilbake, øk kontingenten s. 13

Erfaring fra KK-salg på en industriarbeidsplass s. 14

Studer klassikera i kvinnespørsmålet! s. 15